ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN MOURA

ΖΟΥΛΙΕΤΤΑ

Τὴν ἔλεγαν Ζουλιέττα. Ἦταν ἕνα μεγάλο, ὑψηλόσωμο κ' ἀδύνατο κορίτσι, μὲ μάτια ζωηρά. Κύτταζε κατὰ πρόσωπο τὸν συνομιλητή της, εἴτε ἄνδρας ἦταν, εἴτε γυναῖκα...

Εἶχε παρουσιασθῆ μιὰ μέρα στὴν κυρία Ντυμπρίγκ, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' ἔξω ζητῶντας ἐπιμόνως ὑπηρέτρια καὶ τῆς δήλωσε ὅτι μποροῦσε νὰ κάνῃ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Φαινόταν πρόθυμη καὶ συγκαταβατικὴ καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀξιώσεις ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ὅλες ἡ ὑπηρέτριες στὴν ἐποχή μας, ἀρνούμενες νὰ κάνουν χοντροδουλειές.

Ἦταν ἕνα ἀληθινὸ εὕρημα καὶ ἡ κυρία Ντυμπρίγκ, ἀφοῦ συνεννοήθηκε καὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, ποῦταν σπίτι αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν προσέλαβε ἀμέσως στὴν ὑπηρεσία της.

Ἡ Ζουλιέττα δικαιολόγησε στὴν ἐντέλεια τὴν καλὴ πρώτη ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε στὴν κυρία της. Ἦταν ἀκριβὴς καὶ προσεκτικὴ σ' ὅλες τὶς δουλειές της. Τὸ φαγητὸ ἦταν πάντα ἕτοιμο στὴν ὥρα του καὶ καλομαγειρεμένο, τὰ τζάμια ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα, ἡ κατσαρόλες καὶ τὰ χαλκώματα ἄστραφταν ἀπ' τὸ τρίψιμο. Ἡ κυρία Ντυμπρίγκ, κατενθουσιασμένη, τῆς ἔκανε διαρκῶς κομπλιμέντα, τὰ ὁποῖα ἐκείνη δεχόταν μ' ἕνα ὕφος ἀδιάφορο καὶ σχεδὸν περιφρονητικό.

Ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα τοῦ σφουγγαρίσματος, ἡ Ζουλιέττα ἦταν ἀδιάθετη, πολὺ ἀδιάθετη. Ὡστόσο ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Σὲ λίγη ὥρα ὅμως ἄναψε ὁλόκληρη κ' ἄρχισε νὰ ψήνεται ἀπ' τὸν πυρετό. Ἀμέσως ἡ κυρία Ντυμπρίγκ τῆς σύστησε ν' ἀφήσῃ τὸ σφουγγάρισμα καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Βουτηγμένη στὸ νερό, ἔτριβε ὁλόενα καὶ μὲ περισσότερη δύναμι τὸ πάτωμα, σχεδὸν μὲ μανία, σὰν νἄθελε νὰ κάνῃ κακὸ στὸν ἑαυτό της.

Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ ὑπερέντασις τὴν ἐξάντλησε καὶ τὸ βράδυ, λίγο πρὶν τελειώσῃ ἐντελῶς τὸ σφουγγάρισμα, σωριάστηκε ἀναισθητη στὸ πάτωμα. Ἡ κυρία Ντυμπρίγκ τὴν ἐπανέφερε στὶς αἰσθήσεις της καὶ τὴν μετέφερε στὸ κρεββάτι της.

Ὁ πυρετὸς τῆς Ζουλιέττας ἦταν δυνατός, παραληροῦσε. Ὁ γιατρός, ποὺ φώναξε ἡ κυρία της, τὴν ἐξήτασε καὶ εἶπε πὼς εἶχε γρίπη βαρείας μορφῆς. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν περιποιηθοῦν ἐξαιρετικὰ νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτε.

Ἀπ' τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ κυρία Ντυμπρίγκ δὲν ἔλλειψε ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς ἄρρωστης. Τὴν περιποιόταν σὰν μητέρα της. Αὐτὴ τῆς ἔβαζε τὰ καταπλάσματα, αὐτὴ τῆς ἑτοίμαζε καὶ τῆς ἔδινε τὰ ζεστά. Καὶ ἡ ἄρρωστη ποὺ ἐκαίγοταν ἀπ' τὸν πυρετό, τῆς ἔρριχνε, κάθε τόσο, ματιὲς βαθείας εὐγνωμοσύνης, ματιὲς ποὺ συγκινοῦσαν τὴν κυρίαν Ντυμπρίγκ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ τὴν περιποιεῖται ἀκόμη περισσότερο, ὡσὰν νὰ ἦταν παιδί της.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ζουλιέττα ἔγινε καλά. Βρίσκοταν τώρα στὴν περίοδο τῆς ἀναρρώσεως. Ἡ κυρία Ντυμπρίγκ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν περιποιεῖται ὅπως μποροῦσε καλύτερα. Τῆς ἔφτειανε τὰ πιὸ λεπτὰ καὶ θρεπτικὰ φαγητά, τῆς ἀγόραζε τὰ σπανιώτερα καὶ ἀκριβότερα φρούτα.

Ἔτσι ἡ Ζουλιέττα ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ἡ ἀρρώστεια της εἶχε κρατήσει δεκαέντε μέρες.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ζουλιέττα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, ἡ κυρία Ντυμπρίγκ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισι. Ἐπὶ τέλους θὰ μποροῦσε νὰ ξεκουρασθῆ. Ἔννοιωθε μεγάλη κούρασι. Ἀσυνήθιστη ὅπως ἦταν στὴν δουλειά, εἶχε ἀποκάμει τὶς δεκαπέντε αὐτὲς ἡμέρες μὲ τὸ νὰ περιποιεῖται τὴν ἄρρωστη καὶ νὰ κάνῃ κ' ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Περίμενε λοιπὸν τὸ πρωῒ αὐτὸ τὴν Ζουλιέττα, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὶς παραγγελίες γιὰ τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας.

Ξαφνιὰ ὅμως τινάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσι της ξαφνισμένη. Ἡ Ζουλιέττα παρουσιάστηκε μπροστά της φορῶντας ἕνα κομψὸ ταγιερ, τὰ καλά της παπούτσια καὶ τὸ κατέλλο της. Στὸ χέρι της κρατοῦσε τὴ βαλιτσοῦλα της μὲ τὰ πράγματά της.

— Κυρία, τῆς εἶπε, μὲ λύπη μου σᾶς πληροφορῶ πὼς εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ φύγω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία σας. Μοῦ τηλεγράφησαν ἀπ' τὸ χωριό μου, πὼς ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη βαρειά. Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως.

Ἡ κυρία Ντυμπρίγκ ἔγινε ἔξω φρενῶν μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

— Πῶς ;... Τί εἶπες ;... φώναξε. Μὲ ἀφίνεις ; Ἄ, αὐτὸ ἔλειπε τώρα.

Καὶ κύτταξε μὲ θυμὸ καὶ ἀπορία τὴν ὑπηρέτριά της, τῆς ὁποίας τὰ τολμηρὰ μάτια ἦσαν τώρα σκυμμένα κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὴν ἀντικρύσουν.

Ἡ νέα ἀνέπνευσε μὲ δυσκολία.

— Αὐτὸ εἶνε πρόστυχο ! ἐπανέλαβε ἡ κυρία Ντυμπρίγκ. Προστυχώτατο. Ἄ ! Ἔτσι εἴσαστε ὅλες σας ! Μοῦ φεύγεις ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔκανα γιὰ σένα. Εἶσαι μιὰ ἀχάριστη.

Στὰ λόγια ἐκεῖνα, ἡ νέα ἔγινε κατακόκκινη καὶ μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη φώναξε :

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, κυρία. Εἶνε ἄδικο. Δὲν εἶμαι ἀχάριστη...

Ἀλλ' ἡ κυρία Ντυμπρίγκ δὲν ἄκουγε πειὰ τίποτε. Ἄφινε νὰ ξεσπάσῃ ὅλος ὁ θυμός της :

— Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα προβλέψει αὐτό. Ἦταν ἐπόμενο νὰ συμβῆ. Ἀρχεῖ νὰ κάνῃς μιὰ καλωσύνη σ' ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ σὲ πληρώσῃ μὲ τὴν χειρότερη ἀχαριστία. Τὴν ἐπεριποιήθηκα σὰν παιδί μου καὶ μόλις ἔγινε καλὰ μὲ παρατάει σύξυλη.

Τότε ἡ Ζουλιέττα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τῆς τδσφιξε καὶ λαχανιασμένη, μὲ φωνὴ μισοπνιγμένη, εἶπε :

— Κυρία, πιστέψτε, πὼς δὲν εἶμαι ἀχάριστη. Καὶ μιὰ μέρα θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω μὲ ἄλλον τρόπο. Τώρα ὅμως δὲν μπορῶ. Πρέπει νὰ φύγω. Ἂν ξέρατε...

— Ξέρω, ξέρω, ὅλες σας τὰ ἴδια λέτε.

Ἡ Ζουλιέττα τότε ἔσκυψε κοντά της καὶ χαμηλόφωνα, ἀργὰ-ἀργά, τῆς εἶπε :

— Φεύγω... γιατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς λησταεύσω. Μάθετέ το λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Ἄλλοτε, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρὴ καὶ ἀμυαλή, παραστράτησα καὶ πῆρα τὸν κακὸ δρόμο. Καὶ τώρα εἶμαι μέλος μιᾶς λωποδυτικῆς συμμορίας, ἡ ὁποία μὲ βάζει νὰ μπαίνω ὑπηρέτρια σὲ διάφορα σπίτια, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὰ λῃστεύῃ εὐκολώτερα. Αὐτὴ μὲ ἔστειλε καὶ σὲ σᾶς. Ἂν μείνω, πρέπει νὰ τοὺς ἀνοίξω τὸ σπίτι σας μιὰ νύχτα, γιὰ νὰ μποῦν νὰ κλέψουν, εἰδεμὴ θὰ μὲ σκοτώσουν. Μοῦ ἔχουν στείλει τρία γράμματα ἀπειλητικὰ ὡς σήμερα...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Ντυμπρίγκ ἔμεινε ἄφωνη, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ κατάπληξι, ἡ νέα ἐπρόσθεσε :

— Νοιώθω τόσο πολὺ τὶς καλωσύνες ποὺ μοῦ ἔκανατε, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ σᾶς κλέψουν. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἀγαπῶ τὴν ζωή μου καὶ δὲν θέλω νὰ μὲ σκοτώσουν. Πρέπει νὰ φύγω γιὰ νὰ χάσουν τὰ ἴχνη μου. Θέλω νὰ ζήσω τίμια πειά. Ἡ συμπεριφορά σας μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο τοῦ καλοῦ. Πηγαίνω στὸ χωριό μου νὰ ἐξιλεωθῶ. Καὶ τώρα χαίρετε... Χαίρετε, κυρία !... Δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω ποτέ... Ποτέ...

Κ' ἔφυγε πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς της. Ἡ κ. Ντυμπρίγκ εἶχε μείνει ἄφωνη, σαστισμένη, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...

JEAN MOURA

Ἡ κ. Ντυμπρίγκ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' ἔξω

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Οἱ ῥάφτες πάσχουν συνήθως ἀπὸ δυσπεψία, διάρροια, φυματίωσι, αἱμορροΐδες καὶ συρίγγια.

Οἱ παπουτσῆδες προσβάλλονται ἀπὸ τὶς ἴδιες ἀρρώστειες καὶ ἀκόμη ἀπὸ ἀσθένειες τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ στήθους.

Οἱ ὑφαντουργοὶ πάσχουν ἀπὸ ἀδυναμία, φθίσι καὶ προσβολὲς τοῦ στομάχου.

Οἱ ὡρολογοποιοὶ καὶ οἱ χαράκται δυσκολεύονται πολὺ στὴν ἀναπνοὴ καὶ στὴν ὅρασι.

Ἐκ τῶν τυπογράφων, οἱ πιεσταί, ἐπειδὴ καταβάλλουν μεγάλες σωματικὲς δυνάμεις, ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰ νοσήματα, ἐξαρθρώσεις τῶν ἄκρων καὶ κήλη. Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ ὁποῖοι ὑπόκεινται περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους σὲ κάθε εἶδους ἀσθένεια εἶνε οἱ στοιχειοθέται, τῶν ὁποίων τὸ ἕνα τέταρτο περίπου πεθαίνουν φθισικοί !